

Neelie Kroes

*Als ze in een restaurant
een steak au poivre bestelt
,kan zij dat niet
zonder aan Hem denken*

*en ook als ze haar vaste nightcap
een glaasje wodka
, neemt*

*strooit zij daar altijd wat zwarte peper in
(per se geen witte!)
Zo hoopt zij Hem te vergeten*

Maar hoe kan dat?

Bram Peper vergeten?

Dat lukt geen enkele Rotterdammer!

Met Bram Peper had ik al ‘ragfijne’ banden, lang voordat ik raadslid was .
Uit het door hem samengestelde boekje *Mooi Rood is niet lelijk* (niet te verwarren met dat eerdere Nieuw Links- pamflet *Tien over Rood*) gebruikten wij in het strafrechtonderwijs aan de Erasmusuniversiteit het hoofdstuk *Ons strafrecht , verkenning van een achtergebleven gebied* . Geen wonder, want het was geschreven door Cor Gutter en die was toen onze lector Strafrecht. Banden met de PvdA had hij niet. Iemand méér *one man* dan Cor zou ik niet gauw weten te noemen. Maar hij geraakte ‘uitverkoren’, net als alle andere schrijvers van het boekje trouwens, omdat hij werkte aan wat toen nog de N. E. H heette – de Nederlandse Economische Hogeschool. Bram Peper had doodeenvoudig voor zijn boekje in zijn directe omgeving wat ‘toffe peren’ geplukt. Zodoende .

Even later tooide de N.E.H zich met de weidse naam van Erasmus-universiteit. Maar in feite is de Erasmus universiteit qua mentaliteit altijd NEH gebleven. Een economische hogeschool met een medische faculteit tot universiteit opgetut. Met leven en werken van Erasmus had en hééft die zogenaamde universiteit -*Alma Mater Rotjeknor* - helaas net zo weinig uitstaande als Erasmus Occasions, een groothandelaar in gebruikte auto’s alhier in Rotterdam. Maar dit terzijde.

Alma Mater Rotjeknor

Hoe heet de houten poot van de poëzie?

Ik vermoed Wetenschap

Erasmus kapittelt zijn universiteit:

Waarom zo verontwaardigd, collega
over mijn wetenschapsopvatting
omdat zij topless je colleges bezoekt?

Je studenten afleidt
van de algoritmen van hun Doodmachines

Ach, draait het rad van de seizoenen niet gewoon door?

Hou toch op, Prof. Dr. Deathkiss
met je kwantitatieve oorlogsconflictmodellen
Made in USA

Heel die macabere science van u
DELETE! Weg ermee!

Ware symposia gaan over Eros! Al sinds Socrates!

Laten we liever een Tiet construeren
een hele grote tiet aan het Heelal

Pax Paco Paix Peace Vrede Frieden Mir

kunnen de Rotterdammers eindelijk gaan Drinken!

Hans Moerland en ik schreven op een gegeven moment voor de Coornhertliga, de vereniging tot strafrechthervorming, toen in volle bloei, de alternatieve Justitiebegroting *Welzijn en Justitie*. Daarbij maakten wij gretig gebruik van de *Knelpuntennota*¹, die Bram Peper geschreven had als adviseur van PPR-minister Harrie van Doorn van Cultuur, Recreatie en Maatschappelijk Werk (CRM). Ofwel 'Bram als inspirator'

Op de Erasmusuniversiteit placht ik Bram Peper in levende lijve tegen te komen ...

in de toenmalige sherrybar. Daar ging ik afloop van het keuzevak Reclassing, dat ik toentertijd gaf, wel heen met mijn studenten.

Daar zat hij dan een eenzaam boven zijn glas ‘appelsap’ en dan vroeg ik hem of hij de bij ons kwam zitten.

Dan kwam hij rap van de bar af en stak dan van wal met een van zijn eindeloze vergezichten op de samenleving. Daar bleken de studenten niet dol op. De week daarop als ik ze vroeg of er nog iemand meeging wat drinken in de sherrybar, antwoordden ze: “We willen wel, maar niét als meneer Peper daar is. Want daar kom je niet tussen! ”

Ook op Poetry International zagen wij elkaar .Daar kwam Bram trouw. Want hij is een literatuurliefhebber. Zelfs zelf een soort van literator bovendien. Zijn vriendschap en briefwisseling met Gerard Reve getuigt daarvan.² (Reve: ‘Peper is een fatsoenlijk man, beslist geen socialist’...Memorablele uitspraak!)

Maar ook het volgende incident. Op een goede morgen kwam ik mijn fractiekamer binnen. En daar zat Bram! Dat was hoogst uitzonderlijk. Je ging als raadslid naar de burgemeester, de burgemeester kwam niet naar jou. Althans zo ging dat toe in Pepers tijd. Zijn voorganger André van der Louw stond erom bekend dat hij nog wel eens af wilde dalen uit de Olympus van de burgemeesterskamer en een praatje wilde maken in een fractiekamer hier en daar. Maar *social talk*, daar deed Bram niet aan

“ Wim is dood....”

“Goh, Bram, Wim Kok dood? Ik heb vanmorgen niet naar het Nieuws geluisterd?”

“Nee, joh, Wim Hermans...”

De dood van W.F. Hermans, daardoor was hij echt aangedaan. In het College van B& W of bij zijn ambtenarenstaf kon hij blijkbaar met zijn ‘literaire’ rouwgevoelens niet terecht. Dus dan maar naar mij, een onzinnig opposant in zijn ogen, maar toch ook een collega-schrijver..

Bram Peper was een man die niet dol was op kritiek. Terwijl zijn autocratische optreden dat toch nogal eens noodzakelijke maakte. Zijn eigen partij de PvdA had dat kritiseren opgegeven. Allang.

Want voor je het wist, was geen tegenstander maar een vijand. *You're fired !* Het Nederlandse equivalent daarvan heeft menig hoge ambtenaar tot zijn of haar verbijstering op het Stadhuis aan de Coolsingel moeten aanhoren. Bram was op dat punt Trump ver voor.

Dus dat kritiek uitoefenen , dat werd aan mij overgelaten (en de SP).

Op een zeker moment in de pauze van een raadsvergadering, had Bram niet door dat de microfoon nog aanstond en hoorde ik hem zeggen tegen de gemeentesecretaris en: “Die Rotlimbo, wat moet die nu weer?! *Rotlimbo*. ik beschouw het maar als een Geuzennaam.

Slechts één keer heb ik een compliment van hem gekregen. “Nou verzin je eindelijk eens iets zinnigs!” Dat was toen ik had voorgesteld, als opmaat naar het Culturele Hoofdstad-jaar, de raadsvergaderingen met een gedicht te beginnen. Dat heeft hij toen ingevoerd.

Overigens op typisch Peperiaanse wijze. De raad werd naar haar mening daarover niet gevraagd. Gelukkig bleek men er geheel achter te staan. Ieder raadslid las op zijn beurt enthousiast zijn favoriete gedicht voor. En op het einde van de rit zorgde Bram ervoor dat Martin Mooij, de directeur Poetry International, er een mooi dichtbundel uit redigeerde, die nog jaren als relatiegeschenk van de gemeente Rotterdam heeft gediend.

De gemeenteraad van Rotterdam (heel even) gepoëtiseerd! Dank zij Bram Peper!.

In 2010 is een biografie van Bram Peper er uitgekomen, geschreven door Henk van Os. '*Bram Peper- Man van Contrasten*'. In veel opzichten een bijzonder boek. Meestal zijne gebiografeerden namelijk dood, morsdood. Van Os schrijft over een 'springlevende'. Die hij in het geheel bij elkaar liefst 48 uur interviewt, zo wordt achterin het boek vermeld. Eigenlijk is Bram Peper daardoor dus een soort mede-auteur van zijn eigen biografie... Wat óók uit blijkt uit de curieuze boekpresentatie. Wat men zal het toch zelden meemaken dat de gebiografeerde (Bram Peper) ....de biografie signeert en niet de biograaf (van Os)!

Ook blijkt uit het boek, dat *Bram Peper-Man van contrasten* ook heel wel *Bram Peper-Man van controversen* had kunnen heten.

Want ook al lang voordat hij burgemeester werd, blijkt Bram een controversiële figuur.

En als burgemeester was hij het zeker.

En nog iets anders interessants onthult het boek. Bram heeft een literaire specialiteit.

Bram is een *ghostwriter*.

Zijn 'hoogtepunt' als ghostwriter bereikt hij als hij voor Wim Kok de tekst mag schrijven voor diens Den Uyl –lezing. In die rede werd de sociaaldemocratie in feite in een klap om zeep gebracht. Hoe heeft dat kunnen plaats vinden?

Wel, mijn (gewaagde?) stelling luidt: Bram Peper is een typische vrouwenman. De vrouw, waarmee hij op een bepaald moment is, die bepaalt hem.

Is die vrouw lid van D66 zoals zijn ex-echtgenote Gusta, dan is Bram plots een soort buitenlid van D66; is die vrouw VVD-lid, zoals Neelie Kroes, dan blijkt Bram plots een soort buitenlid van de VVD.

Dat laatste was dus goed te merken aan die beruchte Den Uyl- lezing van Wim Kok. Dat die geschreven is door Bram Peper, is publiek geheim. Wim Kok was eigenlijk bij die gelegenheid niet meer dan een soort buiksprekerspop. In die rede schudde Kok 'de ideologische veren af'.³ Joop Den Uyl 's spreiding van 'kennis, inkomen en macht' was plotseling ver te zoeken. Die man moet zich in zijn graf hebben omgedraaid.

Poëzieliefhebber Den Uyl was immers sterk beïnvloed door de schrijvende politicus Jacques de Kadt. Die pleitte in zijn boek *Het fascisme en de nieuwe vrijheid* voor een cultuursocialisme dat zich krachtig diende te verzetten tegen het oprukkende gelddenken in alle lagen van de maatschappij. De Kadt verweet het socialisme van zijn tijd dat het de geestelijke en culturele behoeften van de mens schrijnend verwaarloosde.

Al in de jaren dertig ging De Kadt te keer tegen wat hij 'de maagmens' noemde, de platte consument, de onpoëtische mens... "Socialisme is meer dan een warme stal en

een pretje op zijn tijd!”

Deze gedachte vinden we terug in de publicatie van de Wiardi Beckman stichting *De weg naar de vrijheid* uit 1951, voornaamste auteur Joop den Uyl. (4) *Rode draad* in dat betoog is dat economische groei in de eerste plaats ten goede dient te komen aan de collectieve sector met name aan onderwijs en aan initiatieven op cultureel en sociaal-cultureel gebied.

Zeker, iedere burger heeft allereerst recht op bestaanszekerheid, op een fatsoenlijk inkomen en een goede woning. Dat zou eigenlijk vanzelf dienen te spreken. Zorg daarvoor is zagezegd de basistaak van de politiek. Maar daar moet het niet bij blijven!

Er dient nadrukkelijk afstand genomen van het mateloos consumentisme, dat nu hele volksstammen in de ban houdt. *Rupsje nooit genoeg is geen mens, maar een alien, een insect*

Laten we á la de *ideaaltypische* Den Uyl (weer) de nadruk leggen op geestelijke en culturele ontwikkeling.

Dat idee terug brengen van weggeweest, dat is ons aller taak, maar mijns inziens die van de dichter in het bijzonder.

Door die *Anti-Den Uyl-lezing* van de *gepeperde* Kok was in een klap de PvdA geen sociaal-democratische partij meer, maar... ja, wat eigenlijk? Een soort VVD voor de lagere klassen?

Want wat blijkt, Bram Peper heeft het inmiddels openlijk toegegeven, die inmiddels beruchte uitdrukking ‘de ideologische veren afschudden’ was van ...Neelie Kroes (toentertijd, tijdelijk, Brams echtgenote.)

Ongelofelijk, dé cruciale zin in Kok’s Den Uyl-lezing, geschreven door een vrije markt-fundamentaliste! Geen wonder, dat het met de PvdA sindsdien almaar bergafwaars is gegaan! Want, laten we wel wezen, wat is er nog over van de sociaal-democratische idealen na alle privatisering en marktwerking van vandaag de dag, wat stelt de sociaal-democratie nog voor na de Participatiewet, de inkringing van de jeugdzorg, het uitkleden van de huursector, etc. (en recent de Toeslagenaffaire. M.K.)
?

Pijnlijk gevolg van al dat politiek foute gedrag: momenteel (2020) telt die eens zo omvangrijke en machtige volkspartij PvdA nog maar negen schamele zetels in de Tweede Kamer.

Mocht Neelie tijdens ‘het paarse huwelijk’ grote invloed op Bram hebben gehad, en in het verlengde daarvan op de PvdA, zelf blijkt onze nationale *powerwoman*, mirabile dictu, ten tijde van de Den Uyl-lezing onder invloed van... waarzeggers en horoscopoptrekkers te hebben gestaan! En niet zo zuinig ook!

In het boek ‘Neelie Kroes, hoe een Rotterdams meisje de machtigste vrouw van Europa werd’ van Stan de Jong en Koen Voskuil, worden er liefst vijf genoemd.

Waaronder de Amsterdamse astroloog Roesing Jobst alias Wolf Manus alias Max Delphi, die behalve een keur aan hoofdstedelijke showbizzfiguren, ook prinses Irene als klant blijkt te hebben.

En...Lenie Drent, de huisastrologe van Jan Dirk Paarlberg, de vastgoedmagnaat, op wiens chique kasteel Bolenstein Neelie jarenlang een prachtig kantoorverblijf had. Gratis! De goedheid van vastgoedmagnaten kent geen grenzen...

Deze Paarlberg, een tijdlang de trotse eigenaar van de Euromast is inmiddels voorzien van vier en half jaar gevangenisstraf ...wegens hand- en spandiensten aan de Nederlandse onderwereld...

Ook door twee personen uit haar zo geliefde Indonesië bleek Neelie zich geestelijk te laten 'verrijken'.

Peper, laconiek als altijd, zegt daarover: 'Er was een man in Jakarta, een Indonesisch onderwijzer. Die meneer maakte grafiekjes over wanneer het slecht of goed met je ging, met een tijdbalkje erbij, en die nam Neelie dan mee. Ze koesterde daar klaarblijkelijk een groot vertrouwen in.'

En een andere spirituele adviseur van Kroes komt eveneens uit Indonesië en was aldaar zelfs een man van groot gewicht. De Indonesische viersterrenadmiraal Muhammed Arifin, marinebevelhebber onder president Soeharto.

Peper: 'Die bevroeg ze ook en belde ze op. Want ook die Arifin had de Gave.'

Geen wonder dat die Den Uyl -lezing van Kok (en Bram) zo wonderlijk was! Een (indirect) product van sterrenwichelarij!

Maar genoeg over Bram. Op een gegeven moment was hij vertrokken naar Den Haag om minister van binnenlandse zaken te worden in het tweede kabinet Kok..

Rotterdam had een ander Heer te verwachten .En deze Heer, die ik zowaar kende uit mijn Leidse tijd, mocht ik bij zijn installatie tot burgemeester van Rotterdam als volgt toespreken:

Geachte Ivo Opstelten

Namens de Stadspartij wil ik u van harte feliciteren met uw benoeming tot burgemeester van Rotterdam.

Op uw burgemeesterskamer zult u een lege plek aantreffen aan de wand. Daar hing tot voor kort het schilderij 'De Scrum' van Pyke Koch.

Het was aan uw voorganger in bruikleen gegeven door die ene kunstlievende havenbaron in de stad, die we nog hebben, en die we dus zeer, zeer moeten koesteren, en zijn naam luidt ...

Helaas, mag ik die niet zeggen!

Deze (Wassenaarse) mecenas wil liever niet genoemd worden, want net als heer Bommel in de gelijknamige Marten Toonderstrip, doet hij het liefst "veel goeds in stilte".

Het schilderij "De Scrum" is inmiddels weer naar genoemde Ongenoemde geretourneerd.

Eigenlijk was dat werk een zeldzaam nauwkeurig mene tekel!.

De magisch-realist Pyke Koch was immers een typisch Utrechts schilder. En u, heer Opstelten, mirabile dictu, komt tot ons uit... Utrecht (!) .Daar in die oude Bisschopsstad was u tot voor enige dagen geleden burgemeester, alvorens het vandaag bij ons te worden

Sterker nog, de scrum is een spelfiguur uit het rugby, de sport die in uw Leidse studententijd zo gepassioneerd hebt beoefend, voor uw rug het begaf, naar ik mij wel herinner. .

Uw komst is dus door dit magisch schilderij aangekondigd!.

Wat?

Zeg ik daar nu, dat uw benoeming op magische wijze tot stand is gekomen?

Ja, dat moet wel.

Want *rationeel* bezien is en blijft uw benoeming onverklaarbaar.

De staatsrechtelijke figuur van de *gekozen burgemeester* kent Nederland niet. Het is op dat punt het ondemocratisch lachertje van Europa. Pijnlijk, maar het is niet anders.

Maar afgezien daarvan, ook aan de huidige benoemingsprocedure schort het nodige. Eigenlijk is de vertrouwenscommissie van onze raad niet meer dan een spek- en bonencommissie geweest, en is het niet Rotterdam maar Den Haag, het paarse kabinet Kok aldaar, dat over u benoeming doorslaggevend heeft beslist.

In dat kabinet is uw partij de VVD, zwaar vertegenwoordigd. En uw blauwe vrienden in Den Haag wilde ook wel eens het burgemeesterschap van een échte grote stad voor hun partij. Dus niet altijd en eeuwig, die gezapig dommelende Ulevelen-agglomeratie Utrecht. Maar Amsterdam... of *dynamisch* Rotterdam!

En zie, Rotterdam kwam vrij door de benoeming van uw voorganger, Bram Peper tot minister van Binnenlandse Zaken in het kabinet Kok II.

En hop! Daar zit u plots pontificaal in de raadszaal van Rotterdam met de door u zo vurig begeerde zilveren ketting om uw door rugby zo gelouterde nek!

Maar laten we het vandaag over de goede tekenen aan de wand, hebben en niet over de slechte.

Een goed teken vind ik dat u inderdaad in Rotterdam gaat wonen.

Uw voorganger Bram Peper vertikte dat, ofschoon de Gemeentewet het hem voorschreef. Door liefde verblind, zullen we maar zeggen. Een Wassenaarse Sirene, ene Neelie, voorvrouwe van uw partij nog wel, een VVD-wicca, wist hem aan haar kroeshaar te binden. Sindsdien vertoefde hij in Wassenaar, geheel in haar toverban. Maar wonen in Wassenaar, dat is toch iets heel anders dan wonen in de oude wijken van Rotterdam !

Werkelijk, de tegenstelling kan eigenlijk niet groter. Zij daar weelderig in het groen, menig Rotterdammer in het achterstandsgrauw. En zo kan ik nog wel even doorgaan..

Maar dan u!

U hebt gelukkig de juiste beslissing genomen! De burgemeester van Rotterdam hoort te wonen midden in Rotterdam.

Rotterdammer tussen de Rotterdammers!

Uiteraard! U hoort onze alledaagse sores te delen. Van hondenpoep tot tasjesdief.

Van junk tot hooligan, etc. Dat houdt u bij de les.

Goed zo!

Dan is er de kwestie van de kleur.

Rotterdam was vanouds een “rooie ‘stad , en u bent een ras-VVD-er, Ach, het eens zo rode Rotterdam is paars geworden, zo (ogenschijnlijk) paars als heel dit land.

Maar, burgemeester, paars is géén Rotterdamse kleur.

De vlag van Rotterdam wappert namelijk met de volgende kleuren: groen, wit en nog eens groen..

Aangezien een vlag de lading dient te dekken, zeker in een Havenstad, moeten wij wel concluderen dat de favoriete kleuren van de burgemeester van Rotterdam groen en wit dienen te zijn.

Niks paars dus.

Groen staat dan uiteraard voor een verantwoorde eco-sociale politiek, een hele klus in Botlek-geurig Rotterdam. Aanspreekbaar op het groen is in de eerste plaats de Wethouder Milieu en Buitenruimte, en dat doen wij zowat wekelijks. Maar het is natuurlijk even zo goed de verantwoordelijkheid van het hele College, de burgemeester in begrepen

Maar het Wit, dat zit specifiek uw portefeuille als burgemeester.

‘Wit’, heer Opstelten, staat immers van oudsher voor vrede en geweldloze activiteit.

Voor integriteit, spiritualiteit en creativiteit.

Het is de in de lange geschiedenis van de mensheid de kleur van het stralende licht, van de Pythagoreërs, de Katharen, van Christus op Thabor.

Men zou zelfs met een enig kunst- en vliegwerk nog kunnen stellen, dat het wit van Provo in de Jaren Zestig een verre, seculiere afschaduwing is geweest van dit voortreffelijke wit

En al dat Wit zit dus in uw portefeuille, heer Opstelten! U gaat als burgemeester immers over de Openbare orde.

U hebt de zware taak er voor te zorgen dat in onze stad het maatschappelijk verkeer ordelijk verloopt, dat wil zeggen: geweldloos

Hoe komen wij aan een (groen)witte samenleving?

Hoe raken we af van het geweld in onze stad, het uitgaansgeweld, het alledaagse geweld, het hooliganisme, het geweld achter de voordeur, enzovoorts ?.

Teveel mensen hier in Rotterdam zijn te kort door de bocht met een te kort lontje.

Maar de stad van Erasmus dient een stad van vrede te zijn.

Niet dan?

Geweldloze conflictoplossing dient mijns inziens dan ook in het onderwijs een verplicht onderdeel te van het lesprogramma te zijn.

Ja, het belangrijkste onderdeel.

Lezen, reken en schrijven, dat leren de *kids* heus wel. En, uiteraard, computeren.

Maar hun conflicten oplossen zonder geweld? Het is onbegrijpelijk dat kinderen op dat punt geen instructies krijgen. Zo komt de mensheid nooit van haar verslaving van het geweld af. ,.

Tenslotte dit.

Utrecht heeft ons thans afgestaan het beste wat het op bestuurlijk gebied te bieden had, hun eigenste burgervader.

Het past ons, Rotterdammers, om een gebaar terug te maken. Men fluistert dat in de *packagedeal* van burgemeestersbenoemingen in dit land Utrecht thans aan de PvdA zal toevallen.

Ik heb dan ook lang nagedacht welke PvdA–bestuurder wij vanuit ons college richting de aloude Bisschopsstad zullen moeten sturen om u aldaar als burgemeester op te volgen.

En ik dacht uiteraard aan de zelfbenoemde ‘sterke man’ in ons college , oudstaatssecretaris Gezondheid Hans Simons..

(Spreker richt zich nu tot locoburgemeester Hans Simons)

Niet, omdat ik je zo graag kwijt ben, Hans, hëlèmaal niet... maar je hebt de afgelopen tijd, tijdens afwezigheid van onze vorige burgemeester Bram Peper, als locoburgemeester de nodige ervaring met het leiden van een grote gemeente kunnen opdoen.

Zodoende.

Maar wat krijgen we nu, Hans ? Moet ik vanmorgen in het Ochtendroodblad lezen dat je per se niet naar Utrecht wil?

Ja, dan rest er maar een ding! Hans Tweedehans! Alias onze wethouder Ruimtelijk Ordening en Kunsten, Hans Kombrink!

(Spreker richt nu tot de wethouder Ruimtelijke Ordening én Kunsten, Hans Kombrink)

Niet dat ik je zo graag weg wil hebben, Hans, hélémaal niet... maar bezie toch eens dat Utrecht van vandaag de dag! Naar dat Hoog Catharijne. Jammer dat zich die trend van *hoogbouw* niet over heel die stad heeft doorgezet. Wat een uitdaging voor een Rotterdammer wethouder om daar verandering in aan te brengen ! Want dat maffe Utrechtse grachtenstelsel met al die morbide werfkeldertjes, dat is toch volledig uit de tijd!

Dempen, Hans! En, uiteraard, asfalteren!

Beste Wethouder Kunstzaken, beste Hans, om de overgang van Havenstad naar Bisschopsstad zo aantrekkelijk mogelijk te maken voor je te maken, krijg je van ons geheel gratis het volgende gedicht als geestelijke bagage mee. Je zult het nodig hebben.

(spreker leest het gedicht Utrecht-Necropolis voor)

¹ Knelpuntennota: officiële naam “Samenvatting rapport beraadgroep knelpunten hamonisatie Welzijnsbeleid en Welzijnwetgeving” (Inderdaad, een onmogelijke ambtenarenmond vol...)

² Gerard Reve, Brieven aan Bram P. 1987 – 1999 (De Bezige Bij, Amsterdam 2003)

³ Oud-premier Wim Kok blijkt spijt te hebben van zijn spraakmakende oproep uit 1995 aan de PvdA om de 'ideologische veren' af te schudden.

“Men kon het interpreteren alsof ik de waarden en beginselen (van de sociaal-democratie. M.K.) in twijfel wilde trekken. Alleen al om die reden had ik het beter niet zo kunnen zeggen. Het heeft onnodig misverstand veroorzaakt.”

Piet de Rooy en Henk te Velde, Met Kok , Wereldbibliotheek, 2018

(4) Den Uyl was toentertijd directeur van de Wiarda Beckmanstichting, het wetenschappelijk bureau van de PvdA.

Utrecht- *Necropolis*

Naar straten achteraf, ver van de Dom
Geen hond dan blind verlangen

Nu moest het gebeuren. Hier in de Homerusstraat!
Maar wat, Utrecht, maar wat ? De landing van een Ufo?

Moest het asfalt scheuren, Helena van Troje
uit de doden opstaan? Zinloos wachten begon

Toch, die avond in het verregend Wilhelminapark...
was het alsof zijn mond door een *volmaakter* mond
gekust werd. Als heel vroeger:

“Menelaos! “fluisterde ze: “Menelaos!”

Maar nergens een blondine, uitgelaten
met de gouden halsband los

Onder de jade regenschermen van de rododendrons
enkel het druppelen van de eeuwen...

als in het Urinoir
stinkend naar de Jaren Veertig

van de dode(n)hand
van
Pyke Koch